

[Ole Vagn Christensen]

venstres sidé, nemlig at vi her direkte gik SiDs ærinde.

Jeg vil gerne anfægte en sådan påstand, for her er tale om begges ærinde. Jeg vil gerne sige til venstre, at den situation, de kommer til at stå over for, er en velorganiseret SiD-afdeling, som, hvis de mener, de taler disse menneskers sag, siger til dem: der foreligger nogle domme med nogle afklaringer her. Hvis I ikke vil trækkes i retten og give store betalinger til sagførere, må I hellere rette jeg efter, hvad vi siger.

Det, vi her kunne have løst – og det synes jeg man skal bemærke – var, at man kunne have bragt sig selv i den situation, at der var nogle retstilstande på området, der gjorde, at vi havde sikkerhed for, at det, folk bliver udsat for, også er i overensstemmelse med gældende praksis og ikke et spørgsmål om nogle tvivlssituationer. Derfor synes jeg, man i virkeligheden gør dansk landbrug og i det hele taget disse mennesker, som det omhandler, en dårlig tjeneste.

Men lad os se på det materiale, der eksisterer fra dansk landbrug, fra Dansk Landboudom og fra Arbejdsgiverforeningen, og lad os så tage denne drøftelse i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 44:

Forslag til folketingsbeslutning om økonomisk bidrag til hjemsendelse af fremmedarbejdere og deres familier.

Af Dohrmann (FP) m.fl.
(Fremsat 22/11 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Der kunne være grund til hurtigt og kort at præcisere, at regeringen ikke kan godtage forslaget. Når jeg alligevel tillader mig at brede mig lidt på grund af fremskridtspartiets forslag, er det, fordi jeg føler, at forslaget er udtryk for en tankegang, som jeg finder overordentlig beklagelig for ikke at sige farlig.

Den danske indvandrerpolitik har tidligere været drøftet i folketinget, senest i foråret 1983, og der har altid været bred enighed om, at indvandrernes integration i det danske samfund er indvandrerpolitikens hovedformål.

Jeg gav i redegørelsen i 1983 udtryk for, at regeringen fandt, at bestræbelserne på at integrere indvandrere i det danske samfund burde fortsætte, og regeringen er stadig af den opfattelse, at dette bør ske. Indvandrere navnlig fra det, vi kalder tredjelande, dvs. lande uden for Norden, EF og Nordamerika, har ofte vanskeligt ved at klare sig i det danske samfund på lige fod med danskere. Indvandrerne har højere arbejdsløshed end danskerne, deres børn får en dårligere uddannelse, mange indvandrere har vanskeligt ved at forstå dansk, og der kan nævnes en lang række andre problemer, som indvandrerne har i dag.

De problemer, der vitterlig eksisterer, bør efter regeringens opfattelse i videst muligt omfang søges løst i samarbejde med indvandrere. Der er ingen tvivl om, at problemerne kun kan løses, hvis vi danskere er indstillet på, at indvandrerne i hvert fald til en vis grad kan beholde deres egne traditioner og deres egen livsopfattelse.

Der er dog for mig heller ingen tvivl om, at indvandrerne kun kan blive integreret i det danske samfund, hvis de er indstillet på en vis kulturel og social tilpasning i vores samfund, og kun hvis indvandrerne arbejder bevidst på at blive en naturlig del af det danske samfund, som de nu lever i.

Hovedsigtet med indvandrerpolitikken, altså integrationen i det danske samfund, er efter min mening fortsættelsen af en lang historisk tradition i Danmark. Jeg tror, at det er de færreste danskere, der i virkeligheden